

A hazai ellenzék sikertelensége

2017 augusztus 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az ellenzék minden rendelkezésére álló fórumon arról beszél, hogy Orbán Viktor mit akar és mit tesz. Ez az

ellenzék számára garantáltan vesztes pozíció.

Kilenc hónappal a következő országgyűlési választások előtt a tévedés kockázata nélkül kijelenthetjük: ha csak le nem szakad az ég (nem szokott), a Fidesz–KDNP-párszövetség biztos többséggel nyerni fog.

A kormánypártok ezt két tényezőnek köszönhetik: saját politikájuk eredményességének és az ellenfelek sikertelenségének. Az előbbi nem szorul magyarázatra, a sikert nem kell megindokolni. Az utóbbi azonban megérdemi töprengést.

Három évvel ezelőtt, 2014 őszén tüntetés tüntetést ért a budapesti utcákon. Azt lehetett gondolni, hogy az év tavaszán tartott választásokon nagy fölényrel győztes kormánypártok helyzete ingataggyá válik, talán a ciklust sem bírják végig. Az év végére azonban a tüntetések lendülete kifulladt, az ellenzéki pártok semmit sem profitáltak belőle. Ellenzéki demonstrációk idén tavasszal is voltak – ugyanazzal az eredménnyel. A magyarázat egyszerre: az ellenzék legnagyobb részét ugyanazokat a hibákat követte el, időnként új hibákkal kombinálva.

Három éve az ellenzék lenézte a Fideszt. Ez változott: most már inkább démonizálja. Viszont a Fidesz választóit továbbra is lenézi. A politikusok tartózkodnak ugyan a direkt minősítésektől, a baráti média azonban agyimosott zombiknak tartja őket, és nem mulaszt napot, hogy ne röhögjön rajtuk gúnyosan. Az ellenzék hét éve nem hajlandó elvégezni azt a szellemi munkát, hogy megértse, a Fidesz mit miért csinál, és a támogatói miért támogatják. Behunyt szemmel próbálják eltalálni a céltáblát – az eredmény ismert.

Három éve az ellenzék a külföldtől várta, hogy az majd móresre tanítja a Fideszt. Mint akik nem értik, hogy minden embert sért a lelke mélyén, ha más gúnyolja, szidja, kritizálja. A külfölddel mondatni ki a kormánykritikát – ennek nagyon rossz mellékíze volt. Igen, mi is tudunk sok mindent. Van véleményünk. De az uniós biztos ne gúnyolódjon. Az IMF ne oktasson. Az amerikai követség ne csuklózasson. Daniel Cohn-Bendit emlékezetes európai parlamenti performansa, az általa kiváltott felháborodás valószínűleg kimutatható mértékben járult hozzá a Fidesz legutóbbi győzelméhez. Hogy más mondja, azt nem töröm el. A hazai ellenzék két dolgot mára megtanult: a nyugati újságírók és politikusok nem szavaznak Magyarországon, és a magyarok éppen úgy utálják a külföldtől érkező kioktatást, mint bármely más nép. E felismerés végül is haladásnak minősíthető.

Három éve minden Orbán Viktorról szólt. És ez majdnem pontosan így van ma is. Orbán Viktor minden rendelkezésére álló fórumon arról beszél, hogy mit akar és mit tesz. Az ellenzék minden rendelkezésére álló fórumon arról beszél, hogy Orbán Viktor mit akar és mit tesz. Ez az ellenzék számára garantáltan vesztes pozíció. A választókat arra kényszeríti, hogy kizárólag Orbánhoz viszonyulva legyen véleményük a közügyekről. A jelenséggel kapcsolatban idén csupán egy kisebb változás észlelhető: az ellenzék és baráti médiája időnként a saját belharcaival is foglalkozik.

Legkétségbe, a 2014-es vereségét követően a magyar ellenzék saját virtuális világot csinált magának. Ebben a világban Orbán Viktor gonosz zsarnok, a Fidesz vezetői korrump gazemberek, a békemenet résztvevői agy nélküli zombik lettek. Pont úgy, mint egy számítógépes játékban. Az ellenzék ebben a játékban naponta többször is győz.

Már kétfélmillió pontjuk van, hat szinttel feljebb jutottak. Ti vagytok a legjobbak, írja ki a számítógép minden menet után. És nem értik, miért veszítenek a választásokon. Az elmúlt három évben annyi változás történt, hogy a virtuális világ még messzebb került a valóságtól. Abban Orbán még gonoszabb, a Fidesz vezetői még korrumptabbak, szavazói még agynélkülibbek. Ebben a virtuális világban az ellenzék folyamatosan győz. Odakint pedig zajlik a valóság, az ellenzék nélkül.

A politikának van egy fontos szabálya. A színészt a taps élteti, a politikust a taps, közönségének összekacsintó nevetése pusztítja el. Mert bezárja abba a közegbe, amely úgyszólván az övé, és vakká teszi azok felé, akiket meg kellene nyernie. Három éve a hazai ellenzéki politikusok a saját közönségüknek játszottak, annak tapsát igyekeztek kiérdemelni. Ez mára változott. Már a saját közönség körében sincsenek tapsok. Csak düh, keserűség és olvadó támogatottság.

A 2014. őszi nagy tüntetéseket a korrupció vádja gyűjtötte be az USA akkori budapesti ügyvivőjének segítségével. A korrupció az ellenzéknek azóta is kedvenc témája. A tapasztalatok azonban azt mutatják, hogy ez a fegyver mára élettelen, hatástalanná vált. Hogy miért, az megérdemel egy külön elemzést, a tény azonban elemzés nélkül is tény marad. Az ellenzék viszont ezt nem hajlandó tudomásul venni. Mint egy taníthatatlan egér a labirintusban: makacsul ragaszkodik ahhoz a járathoz, amiben nincs sajtó – amíg éhen nem hal.

Három éve a migráció még csírájában sem létezett. Mára viszont Európa legfontosabb ügye lett, nincs ember a földrészen, akinek ne volna róla véleménye. A magyar ellenzék az els? pillanatban rossz lóra tett, és a tétjét azóta is azon tartja. És senki nem hiszi, hogy ezt elvh?ségb?l teszik. Három éve az ellenzéknek még a demokráciaföltés volt az egyik legf?bb üzenete.

Mára ez a zsarnokság elleni élet-halál harccá forrósodott – csakhogy a választópolgárok kilencvenkilenc százalékának az égvilágon semmi baja nincs a hazai demokrácia állapotával. Köszönik, egészen jól megvannak. Bár egy kicsit keményebb rend?rséget nem bánnának. És nem igazán értik, miért nem bontják már le azt az összegányolt fóliasátrat az Oktogonon.

Hogy lehet ez? Miért nem képes a magyarországi ellenzék hatékonyan politizálni?

Hadd kockáztassak itt meg egy hipotézist: a magyarországi ellenzék a saját értelmiségi holdudvarának foglya. Minden felmérés azt mutatja, hogy az a politika, amelyet az ellenzéki értelmiség a számára baráti sajtóban, jelent?s részben az ellenzéki újságírók megfogalmazásában megjelenít, hatástalan. Erre azonban nem a politika megváltoztatásával válaszolnak, hanem az eddiginek még hangosabb, még agresszívabb, még direkter ismételtetésével. A jelenlegi kormánnyal szemben álló értelmiség a téves irányba való elindulásait úgy próbálja korrigálni, hogy egyre gyorsabban robog a téves irányba.

Ett?l való eltérést pedig nem t?r. A számára rokonszenves pártok vezet?it?l sem. Kizárólag a feltétel nélküli szembenállást, kivétel nélkül minden kormányzati kezdeményezés azonnali opponálását, minden eredmény lekicsinylését fogadják el. Az ellenzéki média vezéreszméje: belekötni mindenbe, amibe lehet, és abba is, amibe nem lehet. Elefántot csinálni a bolhából akkor is, amikor még bolha sincs.

Az ellenzéki pártok pedig h?ségesen követik ezt az iránymutatást. Kellemetlen, agresszív n?k és nagykép? férfiak jósólják nap mint nap a végromlást, mit sem tör?dve azzal, hogy ezek az állítások mind kicsorbulnak a tapasztalaton. Már-már hihetetlen, mégis igaz: az ellenzék hét éve ismételteti ugyanazt, mégis újra meg újra más eredményt vár, mint amit hét éve kap. Pedig más eredmény 2018 tavaszán sem lesz. Hacsak azt nem tekintjük változásnak, hogy néhány kis párt visszasüllyed a jelentéktelenségbe.

Bencsik Gábor

A szerz? újságíró

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló